

**Ірина ЧАЮН,***orcid.org/0000-0002-7452-0784**аспірантка кафедри італійської і французької філології та перекладу  
Київського національного лінгвістичного університету  
(Київ, Україна) iryna.chaiun@knl.u.edu.ua*

## **ІНТЕРМЕДІАЛЬНІСТЬ У ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ: ЛІНГВІСТИЧНІ ІНСТРУМЕНТИ ТА АНАЛІЗ**

У статті досліджується інтермедіальність як комплексне комунікативне явище, що зумовлює нові підходи до аналізу художнього дискурсу в умовах цифрової доби. Акцент зроблено на визначенні й описі лінгвістичних інструментів, за допомогою яких здійснюється кодування, передача й інтерпретація художнього змісту в межах багатомедійного простору. Актуальність теми обґрунтована зростанням ролі інтеграції різних медіа (тексту, зображення, звуку, відео тощо) в художній комунікації та необхідністю комплексного лінгвістичного підходу до аналізу таких текстів.

Метою статті є виявлення специфіки лінгвістичного функціонування художнього дискурсу в кросмедійному середовищі, зокрема аналіз тих мовних засобів, які сприяють створенню семіотично насиченого художнього простору. Розглядаються категорії інтермедіальності, полікодовості, візуалізації змісту, а також прагматичні й стилістичні особливості таких текстів. Здійснено класифікацію основних лінгвальних інструментів, які забезпечують взаємодію художнього слова з іншими знаковими системами.

Матеріалом для аналізу пропонуємо фрагменти французького художнього тексту М. Уельбека «La Carte et le Territoire», в якому проаналізовано функціонування лінгвістичних маркерів, які забезпечують репрезентацію іншомедійних компонентів у художньому наративі.

Зосереджено увагу на особливостях текстового кодування просторових і часових мистецтв, а також на моделюванні когнітивних і символічних образів, що формують багатовимірний художній простір. Висвітлено роль вербальних засобів у трансформації фотографічних і картографічних референтів у складову наративної структури. Особливо окреслено значення цифрових технологій як посередника між медіа, що сприяє модернізації естетичних стратегій автора.

У результаті доведено, що інтермедіальність виконує не лише репрезентативну, а й поетологічну функцію, формуючи специфічні механізми розгортання художнього дискурсу. Виявлені лінгвістичні інструменти слугують базисом для подальших досліджень образно-символічної семантики інтермедіальних елементів у літературному творі.

Зроблено висновок про те, що сучасний художній дискурс, інтегрований у кросмедійну комунікацію, відображає зміну парадигми мовної репрезентації дійсності. Такий дискурс втрачає лінійність, натомість стає гнучким, поліструктурним і відкритим до інтерпретації через взаємодію з візуальними, аудіальними та цифровими кодами. Лінгвістичний аналіз таких текстів дозволяє не лише виявити закономірності трансформації художньої мови, а й окреслити нові вектори розвитку медіалінгвістики та дискурсології.

**Ключові слова:** художній дискурс, лінгвістичний аналіз, інтермедіальність, мовні коди, вербальні засоби, мистецтво.

**Iryna CHAIUN,***orcid.org/0000-0002-7452-0784**PhD Student at the Department of Italian and French Philology and Translation  
Kyiv National Linguistic University  
(Kyiv, Ukraine) iryna.chaiun@knl.u.edu.ua*

## **INTERMEDIALITY FEATURES OF LITERARY DISCOURSE: LINGUISTIC INSTRUMENTS AND ANALYTICAL APPROACHES**

The article explores intermediality as a complex communicative phenomenon that necessitates new approaches to the analysis of literary discourse in the digital age. Emphasis is placed on identifying and describing linguistic tools used for encoding, transmitting, and interpreting artistic content within a multimedia space. The relevance of the study is substantiated by the growing role of media integration (text, image, sound, video, etc.) in artistic communication and the need for a comprehensive linguistic approach to the analysis of such texts.

The purpose of the article is to determine the specificity of the linguistic functioning of literary discourse in a cross-media environment, particularly by analyzing the linguistic means that contribute to the creation of a semiotically rich artistic space. The study examines the categories of intermediality, polycodedness, content visualization, as well as the

*pragmatic and stylistic features of such texts. A classification of the main linguistic tools ensuring interaction between literary language and other semiotic systems is proposed.*

*The material for analysis includes excerpts from Michel Houellebecq's French literary text «La Carte et le Territoire», with a focus on the functioning of linguistic markers that represent extramedial components within the artistic narrative. Special attention is given to the textual encoding of spatial and temporal arts, as well as the modeling of cognitive and symbolic images that shape a multidimensional artistic space. The role of verbal means in the transformation of photographic and cartographic referents into narrative structures is highlighted. The significance of digital technologies as mediators between media, contributing to the modernization of the author's aesthetic strategies, is also emphasized.*

*The study demonstrates that intermediality performs not only a representative but also a poietic function, shaping specific mechanisms for the unfolding of literary discourse. The identified linguistic tools form a foundation for further research into the figurative-symbolic semantics of intermedial elements in literary works. It is concluded that contemporary literary discourse, integrated into cross-media communication, reflects a shift in the paradigm of linguistic representation of reality. Such discourse loses its linearity and becomes flexible, polystructural, and open to interpretation through interaction with visual, auditory, and digital codes. Linguistic analysis of such texts allows us not only to trace the patterns of transformation in artistic language but also to outline new directions for the development of medialogistics and discourse studies.*

**Key words:** literary discourse, linguistic analysis, intermediality, language codes, verbal means, art.

**Постановка проблеми.** У сучасному культурному просторі спостерігається активне розширення меж традиційного художнього дискурсу за рахунок інтеграції мультимедійних компонентів, що формує нове явище – інтермедіальність. Це поняття охоплює взаємодію різних медіа, які у поєднанні створюють складну, багаторівневу художню реальність. Такий підхід суттєво змінює способи створення, сприйняття й інтерпретації художніх текстів, актуалізуючи потребу у нових лінгвістичних підходах до їх аналізу.

Попри зростаючий науковий інтерес до інтермедіальних явищ, залишається недостатньо дослідженим питання про те, як саме трансформація художнього дискурсу в умовах інтермедіальності впливає на мовні стратегії, стилістичні засоби та прагматичні функції текстів. Це, своєю чергою, ускладнює системне розуміння закономірностей функціонування мови у нових форматах культурної комунікації.

**Аналіз досліджень.** Проблематика інтермедіальності у сучасному філологічному світі розглядається крізь призму міждисциплінарного підходу, що охоплює літературознавчі, культурологічні, лінгвістичні, філософські та медіа-дослідження. Концепт інтермедіальності вперше ґрунтовно осмислено у працях Ірени Райнер (Irene Rainer), Вернера Вольфа (Werner Wolf), які заклали теоретичну основу для розуміння взаємодії між медіа у межах художнього твору.

Варто відмітити, що інтермедіальність здебільшого вивчається у зв'язку з художніми текстами, що відображають взаємодію слова з візуальними або музичними образами. Дослідники аналізують, як інтеграція елементів живопису, кінематографу, театру чи музики змінює структуру художнього тексту, розширює його семантичні горизонти та ускладнює інтерпретацію. У цьому контексті акту-

альним стає вивчення інтермедіальних стратегій на мовному рівні, де особливу увагу приділено аналізу вербальних маркерів інтермедіальності.

Лінгвістичний аспект проблеми знаходить відображення в роботах дослідників, що займаються інтерпретацією мовних одиниць, здатних сигналізувати про інтермедіальні зв'язки. Наприклад, аналіз номінацій, стилістичних фігур, метафоричних структур, а також спеціалізованої термінології, пов'язаної з різними видами мистецтва, дає змогу окреслити мовні інструменти репрезентації інтермедіального досвіду в художньому дискурсі.

Проте, залишається недостатньо опрацьованим саме системний аналіз лінгвальних засобів реалізації інтермедіальності, зокрема у французькомовному художньому тексті. Це створює потребу у подальшому дослідженні мовних стратегій, здатних відтворювати складні міжмедійні взаємозв'язки у межах художньої комунікації.

**Метою цієї статті** є визначення та систематизація лінгвістичних інструментів, за допомогою яких реалізується інтермедіальність у художньому дискурсі, а також виявлення мовних маркерів, що відображають взаємодію різних видів мистецтва у французькомовному художньому тексті. Особлива увага приділяється аналізу вербальних засобів, які слугують засобами репрезентації елементів живопису, мистецтва тощо, з метою глибшого розуміння мовної природи інтермедіального феномена у літературній комунікації.

**Виклад основного матеріалу.** З позицій сучасної лінгвістики, категорія інтермедіальності в межах художнього дискурсу реалізується шляхом використання широкого спектра мовних засобів, до яких належать окремі лексеми, словосполучення та надфразові єдності. Вторинні номінації, що репрезентують сферу мистецтва, постають у

формі метафоричних, асоціативних, евфемістичних, перифрастичних та інших маркованих мовних конструкцій (Просалова, 2013: 48).

Для здійснення точного виявлення текстових сигналів інтермедіальності у художньому дискурсі доцільним є використання структурованої класифікації різновидів мистецтва як складної культурної системи. Перед безпосереднім аналізом вербальних одиниць, що позначають окремі види мистецтва, необхідно концептуалізувати поняття «мистецтво» як специфічний об'єкт культурної дійсності, що функціонує у художньому тексті в узагальненому вигляді на наративному рівні.

У цьому контексті мистецтво постає як форма символічної репрезентації реальності, що інтегрує когнітивні, емоційні та естетичні параметри й відображає дійсність крізь призму культурно-історичного досвіду (Тодоров, 2006).

На рівні наративної організації змісту мистецтво розглядається як засіб структурування художнього тексту через оповідні механізми, які охоплюють взаємодію з темпорально-просторовими характеристиками, персонажами, сюжетними моделями та іншими елементами художньої репрезентації (Тодоров, 2006).

Види мистецтва репрезентують історично усталені форми творчої діяльності, що характеризуються здатністю до художньої репрезентації смислових аспектів буття та розрізняються за специфікою матеріального втілення (Фесенко, 2014).

Незважаючи на значну кількість наукових розвідок у галузі мистецтвознавства, у сучасній гуманітаристиці досі відсутня усталена та загально-визнана класифікація видів мистецтва. Водночас у науковому обігу функціонує кілька концептуальних моделей типологізації, серед яких найбільш поширеною є тривірнева система поділу (Lessing, 1984):

1. **Просторові (пластичні) види мистецтва** вирізняються домінуванням просторових засобів художньої репрезентації. До цієї категорії належать образотворче мистецтво, архітектура, декоративно-прикладне мистецтво та фотографія.

2. **Часові (динамічні) види мистецтва** базуються на часовій послідовності композиційної побудови твору. До них відносяться музика та література.

3. **Просторово-часові (синтетичні) види мистецтва** поєднують як просторові, так і часові параметри художнього вираження, зокрема йдеться про хореографію, театр та кіномистецтво.

Таке розмаїття форм художньої творчості зумовлене обмеженнями кожного окремого виду мистецтва у відтворенні багатовимірної картини

світу. Лише інтеграція різних видів мистецької діяльності дозволяє сформувати комплексну, цілісну естетичну модель дійсності, що становить основу художньої культури людства.

Основними вербальними індикаторами реалізації концепту *інтермедіальності* у французькій мові виступають лексичні одиниці, що репрезентують різновиди мистецтва, його жанрові форми, процеси художньої творчості, а також лексеми, пов'язані з міжмистецькою взаємодією, що є сутнісною характеристикою інтермедіального феномена.

У сукупності мовні засоби репрезентації інтермедіальності, до яких належать лексичні, фразеологічні та синтаксичні структури, піддаються систематизації за трьома основними критеріями: тематичним спрямуванням, типом номінації та ступенем охоплення (обсягом значення) (Jost, 2005: 115).

Відповідно до тематичного критерію, лінгвістичні маркери інтермедіальності класифікуються за належністю до певних лексико-семантичних груп, які відображають окремі види мистецтва (Jost, 2005: 117):

- *art* (мистецтво) – як узагальнений концепт, що охоплює різноманітні форми художньої творчості;
- *musique* (музика) – звукове мистецтво з часово-структурованою композицією;
- *peinture* (живопис) – візуальне мистецтво, орієнтоване на зображення у площинному вимірі;
- *sculpture* (скульптура) – просторово-композиційне мистецтво тривимірної природи;
- *littérature* (література) – вербальне мистецтво, що реалізується у текстових формах;
- *cinéma* (кіно) – мультимедійне (синтетичне) мистецтво, що поєднує аудіовізуальні, мовні та звукові засоби;
- *danse* (танець) – мистецтво тіла й руху, яке функціонує в просторово-часовій динаміці;
- *architecture* (архітектура) – мистецтво просторового моделювання середовища для людської життєдіяльності;
- *photographie* (фотографія) – мистецтво зорової фіксації реальності;
- *théâtre* (театр) – синтетичне сценічне мистецтво, що інтегрує драматургію, акторську гру, музику, мову та сценографію.

У межах кожної лексико-семантичної групи, пов'язаної з концептом інтермедіальності, доцільно виокремити декілька важливих підгруп, що деталізують мовну репрезентацію мистецтва (Rajewsky, 2005: 59-60):

«**Витвори мистецтва**» – охоплюють номінації результатів художньої діяльності, представлені як

загальноновживаними іменниками, що позначають мистецький об'єкт чи форму (наприклад: *peinture, dessin, poème, chef-d'œuvre, paysage, opéra, nature morte*), так і власними назвами конкретних творів, архітектурних об'єктів або музичних композицій (*Mona Lisa, Notre-Dame, Le Louvre*).

«**Митці**» – включають як загальні іменники, що позначають учасників творчого процесу (*peintre, musicien, architecte, impressionniste*), так і власні імена відомих діячів мистецтва (*Mozart, Monet, Van Gogh*).

«**Мистецька діяльність**» – репрезентована іменниками (*représentation, description, composition*) та дієсловами, що фіксують процесуальні аспекти художньої творчості (*peindre, composer, façonner, représenter, dépeindre, sculpter*).

«**Художні засоби вираження**» – включають одиниці, що репрезентують формальні елементи мистецтва (*son, lumière, ombre, couleur, texture, rime, rythme, métaphore, style, peinture*), а також «**Семіотичні компоненти мистецтва**», до яких належать одиниці кодування смислів у художньому творі (*note, lettre, coup de pinceau*).

«**Сприйняття мистецтва**» – характеризується вживанням якісних прикметників, які відображають естетичну та емоційну оцінку мистецьких об'єктів (*pittoresque, esthétique, artistique, mélodique, plastique, graphique*).

Лінгвістичні маркери інтермедіальності можуть функціонувати також у непрямий спосіб через одиниці, пов'язані з описом сенсорного сприйняття. Враховуючи, що види мистецтва апелюють до різних сенсорних каналів, зорового, слухового тощо, відповідні мовні одиниці розглядаються як складники кодувальної системи, специфічної для кожного виду мистецтва.

З огляду на тип номінації, відповідні мовні одиниці, такі як лексеми, словосполучення та надфразові єдності умовно поділяються на дві основні категорії (Фесенко, 2014):

- **денотативні**, що зберігають пряме значення й функціонують у межах номінативної семантики;
- **конотативні**, які реалізуються у формі метафоричних, символічних або образних конструкцій, є елементами тропеїки та виконують естетико-інтерпретаційну функцію в художньому тексті.

Застосування лінгвістичних відповідників з точки зору денотативної категорії можна побачити у наступних фрагментах французького тексту М. Уельбека «*La carte et le Territoire*»:

«*Jed ne se souvenait plus quand il avait commencé à dessiner. Tous les enfants dessinent sans doute, plus ou moins, il ne connaissait pas d'enfants, il n'était*

*pas sûr. Sa seule certitude à présent, c'est qu'il avait commencé à dessiner des fleurs – sur des cahiers de petit format, à l'aide de crayons de couleur*» (Houellebecq, 2010: 22).

В запропонованих уривках ми можемо спостерігати використання власних назв в якості текстових маркерів інтермедіальності, які в свою чергу будуть відображати мистецькі реалії:

«*À l'époque de son entrée aux Beaux-arts de Paris, Jed avait abandonné le dessin pour la photographie. Deux ans plus tôt, il avait découvert dans le grenier de son grand-père une chambre photographique Linhof Master Technika Classic – que celui-ci n'utilisait déjà plus au moment où il avait pris sa retraite, mais qui était en parfait état de fonctionnement*» (Houellebecq, 2010: 25).

«*Nous continuerons également à indiquer dans notre communication que les cartes Michelin ont été à la base d'un travail artistique unanimement salué par la critique, ça ne vous dérange pas non plus? Ça ne dérangeait nullement Jed*» (Houellebecq, 2010: 66-67).

Фрагменти роману «*La Carte et le Territoire*» французького письменника Мішеля Уельбека, лауреата Гонкурівської премії, демонструють складну інтермедіальну взаємодію між вербальним наративом та образотворчим мистецтвом. Центральний персонаж – художник Джек Мартен, вигаданий автором, репрезентується не лише як носій абстрактного мислення, але й як митець, що концептуалізує картографічні елементи в контексті художньої практики.

Особливої уваги заслуговує інтерпретація фотографій карт Мішлена, які в межах твору набувають статусу естетичних артефактів. Зображення реальних територій, репрезентованих через картографічний формат, трансформуються завдяки художньому жесту Джека Мартена в самостійні елементи візуального мистецтва. Така трансформація ілюструє механізми інтермедіальності, в яких один медіум, картографія, переосмислюється через призму іншого – художньої репрезентації.

Лінгвістичний аналіз тексту виявляє використання автором широкого спектру лексичних одиниць, релевантних до сфери мистецтва. Уельбек вдається до термінології, яка охоплює конкретні (репрезентативні) та абстрактні (образно-символічні) категорії, що посилює полісемантичну насиченість тексту та сприяє формуванню складного художнього дискурсу.

Наприклад, в нижчезазначеному уривку ми бачимо лексичну одиницю, яка відображає значення мистецтва як воно є (*l'art*), на відміну від словосполучення (*la production de représentations*

du monde), яке в собі приховує відголосок значення мистецтва.

«*Jed consacra sa vie (du moins sa vie professionnelle, qui devait assez vite se confondre avec l'ensemble de sa vie) à l'art, à la production de représentations du monde, dans lesquelles cependant les gens ne devaient nullement vivre*» (Houellebecq, 2010: 24).

Тож, інтермедіальність як форма естетичної інтеграції різних мистецьких практик проявляється через текстове кодування, що вміщує елементи опису або референції до іншого виду мистецтва в межах художнього дискурсу. Така інкорпорація провокує формування міжмедіального зв'язку, заснованого на складній взаємодії між наративними структурами літературного тексту та образами, що репрезентують інші художні медіуми. Останні постають у вигляді текстуалізованих візуальних або культурних феноменів, зокрема образів окремих особистостей, просторово локалізованих культурних центрів чи маркерів інституційного мистецтва.

За обсягом це можуть бути детальні описи, що використовують мовні засоби, здатні об'єктивувати мистецтво (в запропонованому фрагменті мистецтво фотографій) в художньому тексті, передаючи його сенсорне сприйняття через візуальні характеристики.

«*Incapable de trouver une réponse appropriée, Jed tourna son regard vers l'image [...]. Pour l'exposition il avait choisi une partie de la carte Michelin de la Creuse, dans laquelle figurait le village de sa grand-mère. Il avait utilisé un axe de prise de vues très incliné, à trente degrés de l'horizontale, tout en réglant la bascule au maximum afin d'obtenir une très grande profondeur de champ. C'est ensuite qu'il avait introduit le flou de distance et l'effet bleuté à l'horizon, en utilisant des calques Photoshop. Au premier plan étaient l'étang du Breuil et le village de Châtelus-le-Marcheix. Plus loin, les routes qui sinuaient dans la forêt entre les villages de Saint-Goussaud, Laurière et Jabreilles-les-Bordes apparaissaient comme un territoire de rêve, féerique et inviolable. Au fond et à gauche de l'image, comme émergeant d'une nappe de brume, on distinguait encore nettement le ruban blanc et rouge de l'autoroute A20*» (Houellebecq, 2010: 39-40).

У проаналізованому фрагменті простежується складна структура міжмедіальної взаємодії, що об'єднує елементи літератури, картографії, фотографії та цифрових технологій. Така інтеграція дозволяє розглядати текст не лише як носій наративу, а й як простір естетичної комунікації між різними видами мистецтва.

*Картографічне зображення як художній репрезентант простору.* Фотографічний опис ґрунтується на карті Michelin, яка виконує функцію первинного референта. Традиційна утилітарність картографії трансформується в художній елемент, інтегрований у літературний дискурс. Це сприяє символічному переосмисленню просторових координат і виявляє здатність мистецтва модифікувати уявлення про територіальність.

*Фотографія як візуальний метод художнього мислення.* Технічні деталі створення зображення – вибір ракурсу, параметри глибини різкості, застосування цифрових ефектів слугують засобами художньої репрезентації, які виходять за межі мімезису. Фотографія втілює дихотомію між реалістичною точністю і естетичною ідеалізацією, формуючи візуальний наратив у межах літературного тексту.

*Когнітивний потенціал інтермедіального пейзажу.* Образи ландшафтів, посилені цифровими ефектами, репрезентують уявний світ, маркований казковістю та ескапізмом. Через текстуальну медіацію читач активує ментальний простір, що базується на синтезі вербального і візуального, – приклад когнітивної естетики інтермедіальності.

*Механізми пам'яті як інтермедіальний ресурс.* Апеляція до автобіографічного досвіду героя через картографічний елемент – село бабусі – посилює суб'єктивну складову міжмедіального зв'язку. Особистісна референція перетворює художню структуру на полісемантичний простір, де перетинаються культурні, історичні та емоційні наративи.

Таким чином, інтермедіальність постає не лише як формальна взаємодія медіумів, але і як концептуальний принцип побудови художнього світу, у якому межі між жанрами та формами мистецтва не розділяють, а об'єднують простори естетичного досвіду.

**Висновки і перспективи подальших досліджень.** Отже, інтермедіальність у художньому дискурсі є складним феноменом взаємодії між різними медіа, зокрема літературою, картографією, фотографією та цифровими технологіями за аналізом запропонованої статті. На прикладі роману Мішеля Уельбека «La Carte et le Territoire» виявлено, що інтермедіальні зв'язки реалізуються через лінгвістичні інструменти, здатні репрезентувати чужі медіуми у вербальному полі. Інтеграція референтних систем, технічних описів і символічних образів свідчить про широку семантичну потужність художнього тексту, який функціонує як мультидисциплінарна естетична система.

Виявлені вербальні маркери інтермедіальності становлять теоретичну й аналітичну основу для

наступних етапів дослідження, спрямованого на вивчення образно-символічної функції інтермедіальних компонентів у структурі художнього тексту. Їхнє подальше аналізування відкриває перспективу уточнення наративної специфіки та механізмів розгортання інтермедіальних зв'язків, що дозволяє глибше осмислити поетологічну природу міжмедійних інтеграцій у літературному дискурсі.

У перспективі подальших досліджень варто створити типологізацію лінгвальних маркерів інтермедіальності в різних жанрових модусах; проаналізувати рецепції інтермедіальних образів в контексті наративної літературознавчої парадигми; поглибити теоретико-методологічну базу інтермедіальних студій шляхом інтеграції лінгвістичного, семіотичного та наратологічного аналізу.

#### СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Просалова В. А. Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу. *Філологічні семінари*. 2013. Вип. 16. С. 46–53.
2. Фесенко В. І. Література і живопис: інтермедіальний дискурс: навч. посіб. Київ: КНЛУ, 2014. 398 с.
3. Тодоров Ц. Поняття літератури та інші есе / пер. з фр. Євген Марічев. Київ: Видавничий дім «КМ Академія», 2006. 161 с.
4. Houellebecq M. *La Carte et le Territoire*. Paris: Flammarion, 2010. 428 p.
5. Jost F. Des vertus heuristiques de l'intermédialité. *Intermédialités / Intermediality*. 2005. № 6. P. 109–119. URL: <https://doi.org/10.7202/1005509ar> (дата звернення: 30.07.2025).
6. Lessing G. *Laocoön: An Essay on the Limits of Painting and Poetry*. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1984. 259 p.
7. Rajewsky I. O. Intermediality, Intertextuality, and Remediation: A Literary Perspective on Intermediality. *Intermédialités / Intermediality*. 2005. No 6. P. 43–64. URL: <https://doi.org/10.7202/1005505ar> (дата звернення: 30.07.2025).

#### REFERENCES

1. Prosalova V. A. (2013) Intermedialnist yak yavysche mystetstva i metod analizu [Intermediality as an art phenomenon and method of analysis]. *Filolohichni seminary*, 16, 46–53 [in Ukrainian].
2. Fesenko V. I. (2014) *Literatura i zhyvopys: intermedialnyi dyskurs: navchalnyi posibnyk*. [Literature and art: intermediate aspect: a textbook]. Kyiv: KNLU, 398 s [in Ukrainian].
3. Todorov T. (2006) *Poniattia literatury ta inshi ese* [The notion of literature and other essays] (Ye. Marichev, Trans.). Kyiv: Vydavnychiy dim "KM Akademiia", 161 s [in Ukrainian].
4. Houellebecq M. (2010) *La carte et le territoire*. [The Map and the Territory] Paris: Flammarion, 428 p [in French].
5. Jost F. (2005) Des vertus heuristiques de l'intermédialité [The Heuristic Virtues of Intermediality]. *Intermédialités / Intermediality*, 6, 109–119. URL: <https://doi.org/10.7202/1005509ar/> (date of application: 30.07.2025) [in French].
6. Lessing G. (1984) *Laocoön: An essay on the limits of painting and poetry*. Baltimore: Johns Hopkins University Press, 259 p.
7. Rajewsky I. O. (2005) Intermediality, Intertextuality, and Remediation: A Literary Perspective on Intermediality. *Intermédialités / Intermediality*, 6, 43–64. URL: <https://doi.org/10.7202/1005505ar/> (date of application: 30.07.2025).